

disse 3 Kr. Jeg vil derfor henstille til Udvalget, om det ikke vil arbejde paa denne Sag og søge ved Samarbejde med den højtærede Minister at komme bort fra denne gamle Vedtægt.

Der er endvidere i § 1 under Nr. 6 en Bestemmelse vedrørende Fattiglovgivningen om, at vedkommende skal medbringe et Bevis fra sin Forsørgelseskommune for, at han ikke i de sidste 5 Aar har modtaget Fattigunderstøttelse, som ikke enten er eftergivet eller refunderet. Var der ikke Anledning til i dette Lovforslag at gaa ned med dette Antal Aar? Det kunde jo gøres, uden at det havde nogen som helst Indflydelse paa den øvrige Fattiglovgivning. Det er vel som Regel saaledes i Kommunerne, at man ikke nægter at eftergive Fattighjælp, naar noget taler for Nødvendigheden af, at vedkommende indgaar Ægteskab; men undtagelsesvis nægtes det dog. Naar derfor en Mand eller Kvinde, der har haft et Barn eller to at forsørge, men ikke har faaet Tilladelse til Giftermaal fra Kommunen, fordi man har ment at kunne presse Penge ud af dem, hvis den Tid kunde komme, da de kunde betale, saa har det udviklet sig saaledes, at vedkommende, som Regel en Smaamand, der ikke har Raad til at tilbagebetale, og som heller ikke har haft tilstrækkelige Midler til, naar han skulde bo for sig selv, ogsaa at lade Barnets Moder bo for sig selv eller underholde hende, hvis hun er syg og ikke kan arbejde, er flyttet sammen med Kvinden, og saa have de levet, hvad man i Lovsproget kalder forærgeligt Samliv. Saa er der gaaet en Tid, indtil nogen har haft ondt af dem og har angivet dem. Derefter ere de blevne jagne fra hinanden og ere komne paa Tvangshuset eller straffede. Naar de saa ere komne ud, har det samme gentaget sig. Jeg mener, at der nu burde være Grund til, naar man vil ind paa en bedre Form for Ægteskabets Indstiftelse, at gaa ned med dette Aarsantal; jeg forstaar godt, at der kan være en Del Stemning for ikke at stryge det helt. Jeg skal derfor henstille dette. — Under Nr. 9 til § 1 forlanges det, at de militære skulde have Samtykke fra deres foresatte til at indgaa Ægteskab. Jeg antager, at denne Bestemmelse kun er indsat, fordi man har noget lignende i den militære Lov. Men jeg synes ikke, at det er nødvendigt at flette det ind i denne Lov, der kunde maaske være Grund til at stille dem lige med almindelige Borgere. Jeg forstaar ikke, hvorfor de fremfor andre skal have deres

overordnede Tilladelse, naar de ellers opfylde Lovens Bestemmelse. — Endelig er der under Nr. 10 en Bestemmelse, saaledes som berørt af den foregaaende Taler, om, at vedkommende straks ved Ægteskabets Indgaaelse skal afgive en Erklæring om, i hvilken Tro Børnene skulde opdrages. Dette kan maaske ogsaa afstedkomme nogen Forvikling. Bestemmelsen er ganske vist indsat saavel i dette Lovforslag som i Loven af 1851, netop for at forhindre senere Tvistigheder og Stridigheder mellem Ægtefællerne. Men det kan ogsaa tænkes at det var bedre at stille de vedkommende fuldstændig frit. Afgive de en saadan Erklæring, og kommer der Strid mellem Ægtefællerne om dette Punkt, gaar det dog i lige saa høj Grad ud over dem selv og Børnene som, hvis de ikke havde afgivet nogen Erklæring. Ved den Slags Lovbestemmelser kan man neppe forhindre Stridighederne, og jeg indser derfor ikke Nødvendigheden af at opretholde denne Bestemmelse. — Jeg kommer saa til det for mig meget vigtige Punkt: Forloverinstitutionen. Da vi sidst behandlede denne Sag, stillede jeg Forslag om, at den skulde ophæves, og da vi i Udvalget behandlede Sagen, synes jeg ogsaa, at der hos samtlige Medlemmer, selv hos den højtærede Kultusminister, som den Gang var Udvalgets Ordfører, var den Opfattelse, at det var en forældet Institution, som man godt kunde gaa med til at afskaffe. Jeg tager vist neppe fejl, naar jeg mener, at det var andre Grunde, der gjorde, at Udvalgets Flertal ikke gik med dertil. Forloverinstitutionen havde maaske sin Berettigelse, den Gang Samfundene vare mindre, og Folk kendte hinanden, og da der ikke var saa stærk Tilgang og Afgang af fremmede som nu. Nu er det saaledes, at en hel Del af de Folk, som skrive under paa disse Forloverattester, i Virkeligheden ikke have og ikke kunne have det nødvendige Kendskab til de paagældende, der heller ikke have kunnet finde andre med et saadant indgaaende og mangeaarigt Kendskab til dem. Og da de paagældende Parter skulde afgive den skriftlige Erklæring, som omtales i § 1 under Nr. 4 og 5, mener jeg, at man kan sætte den fornødne Straf for dem, hvis Erklæringen er urigtig, og at man saa er garanteret imod, at der sker større Misbrug, end der nu kan ske ved Forloverinstitutionens Opretholdelse. Der staa saaledes her, at disse to Personer, der skulde underskrive som Forlovere, skulde være to Mænd eller Kvinder, der ere nøje